

FOLK OG LAND

NR. 3 — 8. ARGANG

LØRDAG 24. JANUAR 1959

LØSSALG 65 ØRE

Argentinas brev: Før stormen NASSER LEGGER EN PROVINS TIL LANDET I FRED

De arresterte peronister med Cooke i spissen løslatt — Arbeiderlederen Framini: «Man må ikke glemme at det er flere peronister idag enn i 1955»

Tre kjente fagforeningsledere: fra v. Framini, Loholaberry og D'Acosta.

Som det stadig har vært fremholdt i Argentinatrevne til Folk og Land er den politiske situasjon så labil at en aldri vet hva som vil hende den neste dag. Nedenstående brev, som er skrevet ved nyttårsstiftet er derfor naturligvis ikke aktuelt i vanlig forstand. De siste dager har jo bragt nye alvorlige begivenheter som de norske aviser forteller om på sin måte. Det gjærer blant landets arbeidere som knuges i kne under de byrder Frondizi har lagt på dem. De har proklamert generalstreik og regjeringen på sin side truer med beleiringsstilstand. Innen dette leses er det kanskje hendt nye avgjørende ting i Argentina. President Frondizi selv reiste til USA i forretninger samme dag generalstreiken ble proklamert og har overlatt til innenriksminister Vitolo, hvis bilde vi gjenga i forrige nummer av Folk og Land å klare brasene. Bakom denne strid griner så det militærdiktatur som de norske aviser synes å håpe på. Nedenstående brev gir et godt inntrykk av den bakgrunn for hendelsene som den norske presse aldri forteller noe om. I et brev i neste nummer skal vi gi en inngående omtale av de tiltak som har brakt arbeiderne i harnisk. Vi skal også fra nærmeste hold gi noen opplysninger om det som skjedde og skjer på Cuba.

Buenos Aires 2. januar.

«... Jeg lover høytidelig å respektere og kjempe for de personlige og menneskelige rettigheter til alle argentinerne, og jeg forsikrer på min

Den uruguayanske bondefører Benito Nardone.

ære så langt det står til meg skal ingen forfølges i republikken i Argentina for sine politiske og religiøse ideers skyld. Arbeidernes anliggender skal en gang for alle opphøre å være straffbare. Heller ikke skal det forekomme tortur, landsforvisning og dødsstraff, og det skal være strikse garantier for personers og eiendommers sikkerhet og for den åndelige frihet».

Således formulerte nasjonens håp, dr. Frondizi, sin tale med bønn om juleamnesti for det peronistiske folkeflertall i 1956. Idag i julehelgen 2 år etter, har den samme dr. Frondizi fra presidentboligen avslått å utstede amnesti for de 800 jernbanearbeidere som sitter fengslet for sin streikedeltagelse. Den samme dr. Frondizi opprettholder også beslaget av den peronistiske opposisjonspresse og regjerer kun i ly av unntagelsestilstand og militær-

støtte. Frondizis politiske årsoppgjør viser alt i alt en trist saldo av brutte løfter. Folkets tålmodighet er på bristepunktet, og noe må skje i den ene eller andre retning om ikke altfor lenge. Før eller senere må unntagelsestilstanden oppheves, og da må regjeringen enten ha en sterk folkelig støtte bak seg for å fortsette eller helt og holdent overlate makten til liberalismens og kolonialismens permanente revolusjonære organisasjon. Det vanlige folk venter seg ingenting hverken av «demokratiet», «friheten» eller de menn som står for dem. Det folket venter er en stabilitet i regjeringen, i prisene og myntfotens verdi. (En dollar har i lengere tid vippet mellom 60 til 80 pesos). Hvis denne orden kan innføres ved demokratiske midler vil folket være tilfreds. Det vil også være tilfreds hvis en diktator kan gi denne orden. Intet er bedre enn et samfunn med ytringsfrihet, man kan bare dessverre ikke leve av den.

Ifølge regjeringens egne forsikringer er alle peronistiske fanger løslatt etter de siste massearrestasjonene. Siden peronistpressen er brakt fullstendig til taushet får man jo bare ensrettede opplysninger, men den kjensgjerning at selve storviltet, Jon William Cooke, Perons politiske arvtager og såkalte

(Forts s. 7)

JOHANNES KRINGLEBOTN

DØD

Dette blads tidligere redaksjonelle leder, redaktør Johannes Kringlebotn er avgått ved døden under en forretningsreise til Larvik. Han fylte 60 år for noen måneder siden.

Det er ikke mere enn et års tid siden hans venn Eilev Trahaug i dette blad ga en inngående vurdering av Kringlebotns innsats som menneske og bladmann, dengang han fratradte sin stilling i Folk og Land, og vi skal ikke her gjenta de rosende og fortjente ord. Vi vil bare peke på at hans vesentlige innsats i norsk presse falt i bladet Folketanken i Risør, hvor han virket i hele 22 år.

(Forts. s. 2).

Storslagent prosjekt med sikte på å skape en ny dal med dyrkningsjord gjennom den Libyiske ørken

Professor Omar Amin von Leers tar Folk og Lands lesere med på en oppdagelsesferd langs den «annen Nil»

Kairo, januar 1959.

President Gamal Abd el Nasser, som stadig er rik på nye og skapende ideer, utviklet på et møte 23. desember en høyst interessant plan. Det skal skapes en ny dal med dyrkningsjord i vest parallell med den nåværende Nildal. Derved vil det ialt kunne innvinnes 6 millioner feddan nytt land til oppdyrking, derav 500 000 feddan allerede i løpet av kort tid.

Det er Gamal Abd el Nasser selv som har utklekket denne plan, som går ut på at de fruktbare oaser vest for Nildalen i den såkalte Lybiske ørken blir forbundet med hverandre og at undergrunsvannet på forbindelseslinjen heves ved hjelp av artesiske brønner. På denne måte skal det åpnes et nytt fruktbart område vest for Assuan, som i en bred stripe omfatter oasene Kurkur, Al Dakhla, Kharga og Farafra, tar med den vestlige del av Qattara-senkningen og endelig innbefatter den store oase Siwa.

En spesialkomite blir nedsatt for å gjennomføre denne plan, som synes å love en stor utvidelse av Egyptens dyrkbare jord.

Planen bygger på den kjensgjerning at i hele denne kjede av oaser og det land som ligger mellom dem, står grunnvannet meget lavt og synes også å være i en slags bevegelse fra syd mot nord, slik at en allerede lenge har snakket om «Den annen Nil». Det har også vært talsmenn for den oppfatning at Nilen deler seg ved Khartum og at en vestlig gren av den flyter under jorden parallellt med den nåværende. En annen teori hevder at det fra det veldige sumpområdet i Sudd i det nåværende Sudan, hvor Nilen synes å bli sittende fast, går et underjordisk avløp nordover. Dette løper under oasene Dakliha, Kharga, Farafra og Bahriya og skjenker oasene deres overraskende rikom på brønner, slik at de blir overordentlig fruktbare og allerede var bebodd fra alders tid. I Bahriya utviklet det seg så-

President Gamal Abd el Nasser

ledes en særlig forhistorisk kultur.

Hva er sannheten om denne «underjordiske annen Nil?» Det kan lønne seg å undersøke det antatte forløp

Forts. s. 8.

Fra Assuan-dammen.

Tre svenske publikasjoner av interesse

Carl Ernfrid Carlberg:
Sikta mot stjernorna.
C. E. Carlbergs Stiftelse,
Stockholm.

Vi vil gjerne henlede oppmerksomheten på denne lille bok, som forfatteren karakteriserer som «kätterska tankar och strofer». Det er naturligvis ikke nødvendig å presentere ingeniør Carlberg for dette blads lesere. Alle vet at han er den store kjetter i en forløyvet verden — en uredd forkjemper for sannhet og rett, men derfor også en mann som peker på upopulære veier som ingen vil gå.

Det er naturligvis ikke ufarlig å si sannheten og ingeniør Carlberg har også fått sine hugg. Han har fremdeles gående for høyesterett en meningsløs dom han fikk fordi han utga i Sverige en finsk bok som behandlet jødespørsmålet. Såvidt vi forstår er det ingen som engang har forsøkt seg på å påvise uriktigheter i denne bok, men i Sverige — som mange andre steder i etterkrigstidens underlige verden — har jødene gjennom særlovgivning fått en separat beskyttelse fremfor alle andre folk.

Carlberg har selv satt som motto på boken om de kjeterske tanker:

«Att finna sanningen är stort, att våga säga den är större».

En slik sannhetens vågehals er det naturligvis alltid verd å høre, og vi nordmenn kan også når det gjelder hjemlige forhold og menn slutte oss til forfatterens strofer i et hyldningsdikt til Sven Hedin på 80-årsdagen: Så har Du vådjat och varnat det land, det folk som blev Ditt. När en gång himlen klarat och ögat blickar fritt och lögnens stämmor tiga, mot Dig vår trogna tolk, ett senfött tack skall stiga ifrån ett enigt folk!

O. M.

*

Nordiska Frihetsrörelsen, S. Lundehäll: Är ett nytt världskrig oundvikligt?
Svensk brosjyre.

Mens det i Sverige som kjent finnes særlover som forbyr en borger å si sin mening om de bestrebelser mange mener at den internasjonale jødedom gjør for å sikre seg verdensmakten eller i det hele tatt å uttale seg kritisk om dette spesielt utvalgte folk, så kommer ovennevnte brosjyre som et svar på disse lover og som en direkte utfordring. Brosjyren gjør nøkternt og grundig rede for problemet og om det naturligvis er mange som ikke deler forfatterens mening, så er det iallfall interessant stoff som behandles.

Det skal bli interessant å se

hva myndighetene i Sverige vil foreta seg med dette skrift, om hvilket forfatteren sier at det «utgives med stöd av Sveriges grunnlag, som tillerkänner alla yttrande- och tankefrihet, samt med stöd av FN-stadgans Artikel 19, som lyder: «Enhver har rätt till åsiktsfrihet och yttrandefrihet. Denna rätt innefattar frihet för envar att utan ingripande hysa åsikter och frihet att söka, mottaga och sprida upplysningar och tankar genom varje slags uttrycksmedel och utan hänsyn till gränser».

*

Per Engdahl: «Korporatismen - den europeiske enhetstankens ideologi». Bok och Tidskrift, box 362, Malmö 1.

Nysvenska Rörelsens kjente leder, politikeren og forfatteren Per Engdahl har nettopp utgitt en brosjyre på 55 oktavsider, inneholdende følgende avsnitt: Vi behøver en ny ideologi, Vem formar vårt øde? Maskinernas tidsålder, Frihetens enda väg, Så bygger vi korporatismen, Den biologiska förvandlingen, Korporatismen som doktrin, Paradoxen som princip, Ett fritt förenat korporativt Europa, Västerlandets framtid, Kulturförnyelse, Rörelsen.

Forfatterens egen innledning vil bedre anbefale brosjyren til almenhetens interesse enn hva jeg kan si og jeg siterer fra hans innledning:

Innen alle videre kretser begynner man å komme til innsikt om at de gamle ideologier fra 1800-tallet og mellomkrigstiden ikke lenger holder. De forsøk som ble gjort til fornyelse mellom verdenskrigene ble bare tilløp, som gikk under i hvirvlene fra den siste verdenskrig. Bare et fåtall ønsker dem tilbake — de som ingenting har lært. Det som står igjen er den russiske kommunisme og den amerikanske individualisme. Men begge disse er ideologisk undergravet og den amerikanske mest. Amerika — frihetens og humanitetens land holder på å utvikle seg til kollektivismens og likerettningens. Der hvor de amerikanske atomstedene vokser opp, er det som en ny middelalder var på marsj.

På en 800 meter høy klippe i Colorados canon ligger los Alamos, den by, der atomindustrien har sin hjerne. I avstand ser dens laboratorier ut som en ridderborg omgitt av en by med praktfulle bjergkjeder, som frembyr en høyromantisk bakgrunn. Omkring byen løper en mur slik som i middelalderen. Men muren er piggråd og fra hver maske i nettet speider elektronøyner. Om natten ly-

(Forts. s. 6).

Rettsorden og fred

Det er i årene etter annen verdenskrig servert en mengde vrøvl om tyskeré og Tyskland.

Det er talt og skrevet i den bevisste hensikt å holde folkenes tanker og interesse borte fra sannheten og de faktiske forhold: At tyskere er mennesker som andre nasjoner, med alle nyanser til godt og ondt, som også er å finne blant alle andre nasjoner. At Tyskland har vært — og er, okkupert område. I øst av Sovjet-Russiske, i vest av Anglo-Amerikanske — styrker.

Når nå Sovjet-Russlands statsminister Nikita Krusjtjov har opphevet Potsdamavtalen og trekker den Sovjetrussiske militærøverhøyhet over det østligokkuperte Tyskland tilbake, tilbakegis dermed det tyske folk selvbestemmelsesretten. Og det er ikke lenger noe avtalemessig bindende forhold som berettiger fortsatt tilstedeværelse av vestallierte militærstyrker i Tyskland. Fortsatt tilstedeværelse av disse tropper har som grunnlag for sin fortsatte tilstedeværelse bare makt, og har intet med folkeretten i dette begreps egentlige betydning å gjøre.

Det er i Tyskland av i dag en rekke personer som inn tar en fremtredende posisjon i det offentlige liv, med grunnlag i de respektive okkupanters maktstilling. Det er et krav hver tysker må stille seg i den fremtidige utvikling: Å avholde seg fra enhver anvendelse av voldelige maktmidler i hevdelse av folkets selvbestemmelsesrett og frihet. Det er ikke formastelig i denne forbindelse å henlede oppmerksomheten på «Fredens fange» Rudolf Hess. Han står som den uklanderlige i det som har hendt, og har bevisst sin vilje til fred.

Hvert sivilisert menneske på jorden som har beholdt sin tanke- og vurderings-evne i den grumsete flom av ord, som har skyllet inn over alle, vet at den østlige og den vestlige sterkt militarisererte og atom-opprustede verden, hver for seg, i løpet av få døgn kan gjøre hele Tyskland, og store dele av Europa, til en livløs egn. Det kan derfor ikke mere være tale om annet en et ikke opprustet og nøytralt Tyskland. Tysk område i øst gis tilbake til tyskere.

Et folks selvbestemmelsesrett stiller krav innad. Om lovens ukrenkelige overhøyhet over såvel statens og samfunnets institusjoner som

Da kommunistene kjempet i Spania

Oskar Rugeldal: Men fronten sviktet. Filadelfiaforlaget.

Det har som kjent lenge vært kotyme her i landet å fremstille borgerkrigen i Spania som et slags oppgjør mellom Francos fascistiske og reaksjonære styrker på den ene side og de tapre demokratiske forsvarere av lov og rett på den annen. Det faktiske forhold var at Spania, som Tyskland tidligere, sto i fare for å falle i hendene på de kommunistiske undergraver og at borgerkrigen ble ført i kommunistisk regi. Det forhindrer naturligvis ikke at også radikale elementer av lysere rød sjattering lot seg narre med på eventyret. For hvor har de halvborgerlige kretser av Dagbladtypen manglet når de røde banet seg veien til makten og det blodige diktatur?

Nettopp fordi en her kommer inn på et område hvor det norske samfunn har fastslått den «autoriserte sannhet» og hvor det ikke er god tone å mene noe annet, er det interessant å lese en liten bok som den tidligere kommunist og Spaniakjemper Os-

Johannes Kringlebotn

(Forts. fra s. 1).

Kringlebotn gjorde dette blad kjent over hele landet ved sin originale lokaljournalistikk, som fant etterlignere på mange holdt rundt omkring i småavisene.

Kringlebotn nedla også et stort arbeid for Folk og Land. Rett nok sto det strid om hans navn og hans innsats på dette område, men så er det vel også grunn til å understreke at det kanskje var den vanskeligste og mest utsatte pressejobb han kunne påta seg i dette land. Han hadde sin bestemte mening om bladets redaksjonelle linje og han gikk ikke på akkord med sin journalistiske samvittighet, for Kringlebotn var også en stridens mann som ikke gikk unnåv hvor sverdene krysset seg. Det bør heller ikke glemmes at han i alt sitt temperamentsfulle fyrverkeri var et godt og edelt menneske.

Vi som overtok arbeidet etter Kringlebotn følger naturligvis i høyere grad enn andre vemodet ved hans hurtige bortgang midt i livets fulle kraft. Det var en tragisk hendelse som berører ikke bare oss, men alle hans tidligere kampefeller og venner smerteiig, uten hensyn til saklig meningsforskjell.

enkeltindividet. Og stiller krav utad til en fortsatt utforming og utbygging av mellomfolkelig rettsorden. Den eneste vei til fred. S.

kar Rugeldal har utgitt på Filadelfiaforlaget. Som forlaget antyder er Rugeldal blitt grepet av kristendommens budskap til menneskene, og han føler seg vel derfor også forpliktet til å snakke sant.

Rugeldal forteller om det kommunistiske felttog i Spania — det en her kaller «demokratisk». Han forteller om den politiske røde skolering de frivillige fikk, om røde kommissærer knyttet til avdelingen og meget annet. «Tiden ble brukt til øvelser og politisk skolering», skriver han ordrett.

Det var en svensk kommunist som fikk jobben som politisk kommissær. Om det forteller Rugeldal:

«Han var en meget viktig person i folkearméen. Der stiltes store krav til en slik mann — ja, så store at da det skulle velges en politikommissær, holdt han en flammende tale om at krigen avhang ikke i første rekke av mannen bak våpenet, men den ånd det ble kjempet i. Bataljonens politiske leder måtte derfor være seg sitt ansvar bevisst. Han henstilte til mennene at det ble stemt på ham selv. Klappingen som fulgte ble tatt for enstemmig oppslutning. Han puttet bataljonens eneste blyant i lommen. Stakk noe skrivepapir og et par russiske fagtidsskrifter opp under armen og fikk tak i et bandolær og en fastrustet revolver.

Rugeldal forteller også hvorledes kirkene av de røde ble brukt til forlystelseslokaler og også til underbringelse. Og så skriver han:

«Korporalene sprang rundt på vinsjappene for å hente sine karer. Hadde man med møye fått samlet dem foran kirken der det var leir, fikk de en reprimande av kommissæren fordi de glemte partiets sak.

Og da bataljonen ble satt inn i den blodige kamp holdt kommissæren denne lille talen:

«Kamerater! Stå skulder til skulder med våra ryska bröder i kampen för världsfreden. (Det var den de sloss for den gangen også!) Skulle ni, vad vi icke hoppas, bli kvar här, så skall ni vita at den röda fanan vajer över eders minne. Utan omsvöp skall jag berättat om eders hjältamod i kampen för frihet och rättfärd». O.

I NESTE NUMMER BL. A.:

Olaf Høim: «Argumentum ad hominem».

Republikanernes neste presidentkandidat: Nixon?

Nytt Argentinaabrev. Da «befrielsen» kom til Mailand.

Jens Børneboe om Ham-sun-jubileet m. m. m.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG ØKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

I Englands slagskygge

Det er uhyggelig hvorledes Norge alltid tumler rundt i slagskyggen av England i sine skjebnester. Slik var det i 1905, og slik veltet ulykken inn over oss i 1940 fordi vi ikke har kunnet drive noen annen politikk enn Englands.

Vel er det så at det er den norske handelsflåte, den som har gitt oss i hendene på England, som gir oss grunnlaget for den høye levestandard, og det kan vel være mange her i landet som mener at det er prisen verdt. Men for det første lever nå ikke et folk av brød alene, og dernest er ikke England lenger den haveens behersker som uten hensyn kan diktere andre sjøfarende nasjoner sin lov og sin vilje.

Det er mange store nordmenn som har pekt på faren ved dette ulykksalige avhengighetsforhold til England, blant annet Knut Hamsun, så vi er i godt selskap når vi peker på at Norge nå igjen nærmer seg en avgjørende skjebnetime, og at vi igjen synes å rave rundt i den gamle engelske skyggen. Når det nå bebudes at Norges kronprins skal sendes til Oxford på studier, så går det også mange kalt nedover ryggen.

Alle meningsberettigede vet idag at den eneste redning for Europa er intimt samarbeide på alle områder. Bare på den måte kan vi bevare vår selvbestemmelsesrett mellom de to kjempemessige maktblokker, og bare slik kan vår kultur overleve.

Det har vært lite håp for et slikt samarbeide tidligere, men som ved et mirakel lykkedes det i forrige år å få istand et fellesmarked mellom Tyskland, Frankrike, Italia og Benelux-landene. Avtalen trådte ikraft fra nyttår av og dermed er det innledet et økonomisk samarbeid som kan bli frøkorset til den samling av Europa som engang må komme etter mønster av USA, dog med beskyttelse av hvert deltagerlands nasjonale verdier.

Så viser det seg påny at England har motsatte interesser av Europa. Det har sitt fallerte imperium å ta hensyn til, de hensyn som blant annet gjør at England selv oversvømmes av halvville negre fra Commonwealthlandene. Og England vil ikke tilpasse seg det samarbeid som fastlandsstatene har innledet. Norge, som Sverige og delvis Danmark, henger også denne gang i frakkeskjøtene på England, og stiller seg utenfor det europeiske samarbeid. Det truer faktisk med åpen handelskrig, selvom det foreløpig er rolig på overflaten.

Og som når det gjelder alt i dette land helt fra etterkrigsoppgjørets tid, så føres det norske folk bevisst bak lyset ved en forløyvet propaganda. Det er nemlig ikke sant at England er blitt satt utenfor av Frankrike. Det var England selv som stilte seg utenfor det første samarbeid i kull- og stålunionen. Det var England selv som trakk seg tilbake ved årsskiftet 1954—55 da en begynte å forberede fellesmarkedet i Bryssel. Det er ikke Frankrikes feil at England ikke vil påta seg fellesmarkedets forpliktelser, men bare krever å få del i fordelene. Og at vi gjør det samme.

Vi frykter alvorlig for at England også nå blir vår ulykke, som det ble det dengang det trakk oss inn i krigen i samspill med de politiske ledere. Det kan ikke være vanskelig for noen å se at vi går mot harde tider, som ikke innbyr til europeisk kamp, men til samarbeid. Arbeidsledigheten reiser hodet igjen som i tredveårene, en må gripe til alle slags kunstige subsidier og manipulasjoner for å få inflasjonen til å gjøre en bitte liten pause, noe som selvsagt bare er et selvbedrag, fordi en ikke kan bevilge seg bort fra en inflasjon. Tvertimot kunne det være en tanke å bevilge litt mindre både til det ene og det annet.

Politiet legger seg i selen

Lagmann Carl Bonnevie har anmeldt bladet Farmand for noen uttalelser som lagmannen finner injurierende. Og i denne sak er det rørende hvor ivrige både Aftenposten og kriminalsjefen er for at rettfærdigheten skal skje fyldest. Aftenposten iler med å spørre kriminalsjefen om hva han har foretatt seg og Lars L'Abée-Lund iler med å forsikre at kriminalpolitiet allerede har bedt bladet Farmand om å avgi uttalelse.

Alt dette er naturligvis vel og bra, men det får oss uveglerlig til å tenke på en annen anmeldelse hvor en ikke synes å ha hastverk og hvor Aftenposten ikke finner grunn til å skynde på.

For nøyaktig fire måneder siden, 17. september 1953 sendte tre norske borgere som var blitt injuriert på det groveste i Morgenposten inn en politianmeldelse, men til dags dato er det ikke lå i politiet. På henvendelse svares det bare at saken «er under etterforskning». En får vel gå ut fra at kriminalsjefen også i dette tilfelle straks har bedt bladet Morgenposten om å avgi en uttalelse. Og så får vel både lagmann Bonnevie og de tre injurierte tidligere NS-folk sette seg til å vente igjen. For selv om altså kriminalsjefen selv er prisverdig rask, så må det klikke et eller annet sted blant hans undergivne.

For det er vel ikke meningen at lagmann Bonnevie skal få noen særbehandling? Om vi ikke har merket mye til likheten for loven, så må det vel iallfall være likhet for politiet?

Morgenposten har oversittet fristen

Som før meddelt fikk Morgenposten frist til 10. januar med å fremlegge sine beviser i den injuriersak Anders Hafskjold har anlagt mot bladet. Det er ikke kommet noe som helst fra bladet til retten innen den fastsatte (meget rundelige) frist, og Hafskjold må da fremme saken ved ny stevning slik loven fastsetter. Slik stevning er allerede uttatt.

Både når det gjelder forholdet til England og når det gjelder den nasjonale side av de økonomiske kriseproblemer søker Arbeiderpartiet alltid den minste motstands vei. Og dog burde alle forstå at det norske folk er like ilde stedd om Arbeiderpartiet subsidierer levekostnadsindeksen ned under den røde strek hver gang det nærmer seg indeksregulering. Like nedslående

Enten - eller for Norge

Hvis Marx hadde levet (og hans besjeler Engels) — hadde han sikkert sagt at dere må verge dere mot dem av mine oppadstrebbende elever, som skjeler slik til alle kanter at de skeier ut fra min linje hver gang det passer deres private ambisjoner.

Marx har slike prominente elever i Norge. Disses eneste frykt er at prominensen ikke er varig. Derfor valgte de nødankeret NATO. Herrene søkte personlig sikkerhet på bekostning av sitt folks sikkerhet. Derfor ønsker de ikke diskutert det som ble drøftet i Studentersamfundet i Trondheim: Vårt folks forhold før og under en eventuell kommende okkupasjon!

Framfor alt måtte de i 1945 og etterpå ha utenlandsk hjelp til å bestyre Norge. De måtte ha dollars og pund. De måtte ha fremmede bajonetter til å overmanne annerledes tenkende landsmenn med.

Disse folk vil i dag ikke ha et militært effektivt NATO. Underhandler de og prisgir de Norge til ulver som de i øyeblikket tror kan sikre deres personlige maktstilling? Har de lovet at det skal utkastes til ulvene restene av de landsmenn som ulvene ikke liker? Til tross for sitt nærværende supremati på jorden og i rummet rundt jorden har ulvene indre angstkomplekser.

Hvis Norges urolige herskerklikk i dag ikke vil et militært effektivt NATO — og det vil den øyensynlig ikke, som man ser — må den ha mot til å fredlyse vårt folk — som Johan Scharffenberg har foreslått — og stille Norge nøytralt — hva staten Norge ikke var i 1940 —. Hvorfor kan ikke Norge være som en ballets dronning som vil vente og se?

Jeg ser det slik at enten må et samlet norsk folk heihjertet gå inn for — i selvforsvar — å bli et effektivt, så å si militært pinnsvin i NATO — eller det må forholde seg realistisk på den annen måte. Den — som det synes — nærværende svikaktige (?) mellomvei vil føre til vårt folks utslettelse in toto — før eller siden. Ulvene vil ikke nøye seg med mindre, Norges ba-

er det å se den såkalte «oppesisjon» uten ideer og uten evne til fornyelse.

Det er svært mange i dette land som ser etter noe nytt. Men noe slikt nytt må begynne med rent bord og gjøre opp også gammel synd for det tar fatt på å bygge det nye Norge og det nye Europa, det som er vårt eneste og siste håp.

lansegang hittil tatt i betraktning.

Hvis den geniale klikk i selvsbergingsøyemed har foreslått å kaste visse uartige barn ut til ulvene er dette ingen redning på lang sikt. Den som har fått meget vil ha mer, som vi ser. Norges balanserende ledere kan ikke ustraffet som hittil prisgi flere av sine landsmenn.

Syndens sold er ikke sjelden døden.

Venter dommen allerede i skyen på en sin stund? Selv haren må ta et standpunkt til liv eller død. Selvom den har greiet seg lenge med å hoppe . . .

A. L.

Skjebne eller lagnad

Eit ord som i norsk språkbruk vert mykje nytta er ordet skjebne — lagnad. Min lagnad vart «landssvikar». Kva eg som «landssvikar» har gjennomgått, skal eg lata vera å koma inn på, det har etter kvart vorte fortalt mange nok tragediar.

Men midt i den vanskelegaste tida. Det vil si tida medan eg gjekk ute på meldeplikt og venta på domen, hadde eg ein heller ljøs lagnad. For på grunn av mi glede av musikken gav eg med av med å spela orgel. Rett og slett salmetonar. Og på min vandring fra salmetone til salmetone, kom eg til salmen «Vår Gud han er so fast ei borg». Mine tankar gjekk til Luther. Kva han måtte gå igjenom på grunn av si tru.

Kva kraft og trøst denne salmen gav i denne tida, kan ikkje segjast med ord.

Men tida gjekk og det som måtte koma — det kom — og gjekk som han sa reven. Og tida har gått vidare fram til idag.

No er det ikkje min lagnad som tyngjar mest, men den åndelege tilstanden i Noregs land. Og eg spør meg sjølv om lagnaden var at salmeverset: «Vårt heimland i myrker lenge låg» er skreven til trøyst for deim som ser det åndelege myrker idag! Dette verset er det som eg tykkjer passer best på dagens Noreg. Dette verset er også til mi trøyst og kraft.

Av og til freistar eg meg med dette spørsmålet: «Skal me nokon sinne? — og i so fall — når tid? Kunna stå fram heile folket og syngja heilt og fullt frå eit reint hjarta: «No er det i Noreg atter dag».

Kr. Norheim.

Stavisky-affæren: PØBELAKTIG NORSK JOURNALISTIKK

SKANDALE

20. desember 1933. Ministerpresident og innenriksminister Camille Chautemps har latt innkalle til et ilsmøte. De mest oppsiktsvekkende rykter fyller Paris - her snakker en om at de franske spaiere er blitt bedratt for millioner, der sågar om en milliard, det nevnes navn på ministre og deputerte som er innviklet i saken. Men ennå kjenner ikke alle navnet på den store bedrager. Bare de innvidde vet at herr Serge Alexandre, «vakre Alex» eller «Alexander den store», som han liker at folk kaller ham, er identisk med svindleren og forbryteren Stavisky. Tiden var kommet da en burde gripe ener-gisk inn, men herr Camille Chautemps er ingen Herkules som kan rense denne Augiastall av korrupsjon og slendrian fra grunnen av. For hans egen bror er jo denne herr Alexandres sakkfører, og riksadvokat Pressard, som han også har innbudt til dette møte og som er skyld i at herr Alexandre ikke kom for retten, er hans egen svoger. Direktøren for Sûreté générale (Sikkerhetspolitiet), herr Thomé er en dikter som ikke kjenner sitt embetsverk og som ikke har anelse om at det nettopp er hans eget sikkerhetspoliti som har holdt sin hånd over herr Alexandre i årevis fordi han nå og da opptrådte som politispion og fordi han lånte forskjellige embetsmenn penger.

Herr Camille Chautemps holder en kraftig tale til herrene, som også omfatter kabinettsjefen til justisministeren, som selv er på ferie og kabinettsjefen til politiprefekten i Paris, som likeledes er på ferie. Han finner flammende ord: «Rettferdigheten skal gå sin gang med ubøyelig hårdhet og den skal ikke gjøre holdt ved noen, hvilken stilling han enn måtte innta - -». Alle deltagere nikker sin tilslutning. De vet da naturligvis at dette bare er en formulering for pressen, for alle de deputerte som er innviklet i skandalen tilhører jo det radikalsosiale parti, altså det parti som herr Camille Chautemps er leder av. Enhver tenker at det også dennegang vil gå som ved tidligere skandaler, at opprøret legger seg etter en tid og alt blir ved det gamle. Og så kommer det snart en ny skandale som får alle til å glemme den forrige.

Møtet er slutt og her Thomé,

Direktør Tissier føres til forhør

direktøren for Sûreté générale sammenkaller nå på sin side de embetsmenn som er underlagt ham og taler like flammende til dem som ministerpresidenten nylig gjorde. Embetsmennene som vet mere om saken enn direktøren, er straks klar over hva det dreier seg om. Det ville være en lett sak å arrestere bedrageren som er skyld i hele skandalen, men ingen ville være tjent med at han ble arrestert. For blir Serge Alexandre alias Stavisky arrestert, så snakker han, og så forteller han hvilke ministre og hvilke deputerte han har hatt nær forbindelse med. Politifolkene ser det som sin viktigste oppgave å forhindre det.

2. desember 1933. I den del av Montmartre som fremmede ikke kjenner, Boulevard Ornano 7a bor en ung dame som er meget ulykkelig: hennes venn Henri har ikke latt høre fra seg mere. Hun har stadig telefonert til «Selskapet til finansiering av offentlige arbeider» (St.-Georgplass 28), hvor hennes venn har sagt at han arbeider. Hun vet ikke av hva art dette arbeid er, bare at hans generaldirektør, en herr Alexandre, er en storartet mann.

Hver gang hun ringer får hun bare det lakoniske svar at han ikke er der. Hun har flere ganger gått til det lille hus hvor hennes venn leier en hybel på et værrelse og kjøkken, men hver gang har portnerkorpen beklagende sagt at herren er bortreist og ennå ikke kommet tilbake. Siste gang fikk hun tårer i øynene og portnerkonen sier medfølelse: «Akk, mitt barn, mennene er ikke verdt de tårer vi gråter for dem - -».

Men den lille Lucette kan ikke la være å gråte der hun sitter alene i sin bolig - hun vet ikke meget om sin venn, men hun elsker ham, ja, hun elsker ham fremdeles og det er så bittert å bli forlatt uten et ord - - Da banker det. Hun tørker tårerne, hun pudrer seg raskt, alle behøver jo ikke se at hun sørger slik, hun åpner døren - og skriker salig «Henri!»

Han er kommet tilbake! Han kysser henne, han er hyggelig mot henne, han kaller henne en dum liten pike da hun forteller om sin frykt. Men på spørsmålet om hvor han har vært henne, svarer han bare med et mot-spørsmål, om ikke Lucette har lyst til å gå ut litt. Det er riktig nok vintervær, men de kan jo spasere litt i den friske luft, og så kan de spise sammen og ha en hyggelig aften. Hun insisterer ikke lenge på å få vite hvor Henri har vært. Så meget vet hun dog om sin venn at ingen makt på jorden kan få ham til å si noe han ønsker å holde for seg selv. Det kan også være henne det samme. Hun elsker ham, voilà, og når man elsker en mann, så tar man ham slik han er, ellers ville en jo elske en annen som ikke var slik. En, to, tre, så er hun ferdig til å gå ut. Da ser Henri en mann som står på den annen side av boulevarden. Det er en stor, meget kraftig kar. Han har frakkekraven slått opp og venter åpenbart på noen.

Det mystiske par Henri Voix og hans venninne Lucette.

Aftenposten angriper kjent tysk vitenskapsmann på det groveste, og nekter ham å få inn et tilsva

Den ikke ukjente tyske vitenskapsmann, professor Hans F. K. Günther utga i 1956 en bok, som heter «Lebensgeschichte des hellenischen Volkes» og boken ble i slutten av april 1957 anmeldt i Aftenposten av Christian Leden, som ga den en meget rosende omtale. Han fremholdt at boka burde oversettes til norsk og at den særlig var å anbefale studenter og elever av høyere skoler. Verket klarlegger, skrev han, «hvordan prehistorisk forskning i overensstemmelse med sprogvitenskap og arkeologi fastslår at folkestammer fra Nord- og Mellom-Europa i den yngre steinalder bosatte seg i Heilas, og hvordan begavede slekter av nordisk rase preget det hellenske folks historie».

Det varte ikke mange dagene før en av hatets apostler, universitetsstipendiat Egil A. Wyller rykket ut i samme avis med et stort oppsett «Advarsel». Hans advarsel er mot denne bok og forfatteren æreskjelles på det groveste. Blant annet skriver Wyller:

«Alt dette klinger unektelig svært suspekt og man spør etter verkets forfatter. Hans navn nevnes ikke i overskriften, som bare nevner den danske (?) tittel og det tyske for-

En Himmler-ordre

I forbindelse med de anklager som er reist mot SS kan det ha sin interesse å gjengi en ordre som ble sendt ut av Der Reichsführer SS. Abt. III og som gjengis i «Suchlicht» nr. 1 for 1959. Ordren, som er undertegnet av Himmler selv har nr. 10 743 og lyder i oversettelse:

Ordre.

I løpet av de siste måneder har jeg måttet legge endel alvorlige straffer innen SS-førerkorps, blant annet degradering til SS-mann og utstøtelse av to Oberführere, fordi de ved misbruk av sin tjenestestilling på ræste måte hadde tilføyet arrestanter legemsfornærmelser.

Mot tre av de sistnevnte mener jeg at dødsstraff på grunn av de alvorlige tilfeiler hadde vært riktig, men fullbyrdelse er ikke mulig fordi det mangler lovhjemmel for det.

Jeg gjør disse alvorlige straffer kjent med full hensikt. Enhver som tilhører SS skal vite at det vil bli grepet inn med hensynsløs strenghet mot alle som handler mot bevegelsens ånd.

Denne ordre skal gjøres kjent ved appell i alle «Stürmen».

lag. Men lenger nede dukker han frem og da er det leseren får den store kuldegysning: Professor Hans F. K. Günther fra universitetet i Freiburg i. Br., ingen ringere enn den herrostratisk berømte «rasebiolog» som utvilsomt «for første gang (Leden) har behandlet et folks historie biologisk», nemlig jødefolkets, og som derved ble den nazistiske raseteoris store autoritet, mannen bak Rosenberg. Etter krigen ble han øyeblikkelig fradømt sin stilling. Selv er prof. Günther litt meg skildret som et meget fint dannet menneske med ekte vitenskapelig erkjennelsesbehov, som det heter, og personlig er han sikkert ikke istand til å drepe en flue. Men at hans teorier førte til utryddelsen av diverse millioner jøder, sigøynere, polakker, ukrainere, var han selv dengang fullt klar over, og det burde herr Leden også være idag».

Professor Günther ble først lenge etter oppmerksom på denne ondsinnede artikkel, og i januar 1958 sendte fru Günther Aftenposten et tilsva-r på norsk. Det kom ikke inn og hun fikk overhødet intet svar fra redaksjonen. I en ny henvendelse til bladet en måned etter ber hun opplyst om tilsvaret er kommet redaksjonen ihende. Heller ikke denne gang finner Norges største avis grunn til å vise alminnelig høflighet ved å svare. Naturligvis får Aftenposten og dens Wyllere mene hva de vil om professor Günther og de har selvsagt også anledning til å gi uttrykk for det på sømmelig måte, men like selvfølgelig er det at ifølge gammel norsk avisskikk er det direkte usømmelig å nekte den angrepne et tilsva-r av den art som fru Günther sendte bladet.

Fruen har nå henvendt seg til oss i sakens anledning, og bedt oss offentliggjøre det tilsvaret Aftenposten nektet å ta inn. Det gjør vi selvsagt gjerne:

«Herr redaktør!

Tillatt meg å be om at følgende blir opptatt i Deres avis:

Først nå er jeg blitt oppmerksom på herr universitetsstipendiat Egil A. Wyllers artikkel «Advarsel» i Aftenpostens nr. 195, 29. april 1957 i anledning av herr Ledens anmeldelse av min mann, professor dr. Hans F. K. Günthers bok «Lebensgeschichte des hellenischen Volkes» (1956).

Herr Wyller skriver, at Günthers teorier førte til «utryddelse av diverse millioner

(Forts s. 7).

Et besøk hos undergrunnsbevegelsen i Bretagne

Keltiske nasjonalister drømmer om et sterkeltisk rike som sammen med Tyskland og Skandinavia skal ta ledelsen i Europa

Med bind for øynene til det hemmelige hovedkvarter hvor alle opptrer maskert

Fra en liten by i Bretagne.

Euroform meddeler at presidiet for det illegale bretonske nasjonalparti «Breiz Atao» («Bretonsk autonomi») har sendt følgende telegram til sjefen for den algirske eksilregjering i Kairo, Ferhat Abbas:

«Direksjonen for det bretonske nasjonalparti Breiz Atao lykkes den nye algirske regjering og gir uttrykk for sin beundring over de algirske kjempere. Den ønsker dem en hurtig og fullstendig seir over Frankrike, den felles fiende».

Det er slike meldinger som kan få en til å sperre øynene opp, for hvor har en i dagens Norge hørt om disse Europas undertrykte folkeslag som fremdeles kjemper en heroisk kamp for sin særpregede kultur og sin rase? Hvem er her klar over at det under jorden pågår en evig og forbitret kamp i Bretagne, i Skotland, i Irland og til og med visse steder i selve England? Det er den gamle, stolte keltiske rase som på denne måte kjemper sin selvoppholdelseskamp. Og som det fremgår av nedenstående har de også satt seg store mål.

Men la oss først gjengi hva et norsk leksikon sier om Bretagne:

Landskap i n.v. Frankrike som omfatter halvøya mellom St. Malobukta og Ipiremunningen, ca. 35 000 kv.km., ca. 3,3 mill. innbyggere, bretoner (av keltisk avstamning). Fiske, februk og jordbruk. Viktigste byer er Rennes og Brest.

En spesialkorrespondent til Euroform, Leo Britannicus skildrer i en beretning hvor-

ledes han fikk anledning til å få en samtale med den hemmelige fører for de bretonske aktivister. Han ble ledet til bevegelsens hemmelige hovedkvarter med bind

Dagbladet får attest fra Sverige

I det svenske Aftonbladet skriver Sven Stolpe en kulturkronikk hvori det blant annet står følgende om Dagbladet i Oslo:

«Den är vidare en skandal-tidning — fräck i reportaget, hänsynslös i behandlingen av privatpersoner. På et egendommeligt sätt är Dagbladet moralisk og emoralisk. Den kan ta upp kampanjer mot oredlighet och skoj, som man följer med den största sympati. Men den kan också själv göra sig skyldig till personförföljelser och förfalskningar som ingen annan norsk tidning. Dagbladet kommer ut mitt på dagen — vilket också ger den en särstilling — och alla läser den i Oslo: borgarna darrande av oro, ungdomen darrande av skadegloje. Det är

for øynene og den bretonske nasjonalistfører opptrådte maskert, som alle de andre han kom i forbindelse med i hovedkvarteret.

I intervjuet pekte føreren på de bestrebelse som var i gang for å danne et storkeltisk rike. Han sa herom:

Et storkeltisk rike omfattende Bretagne, Irland, Skotland, Walisien og Cornwall vil i samarbeid med hovedsakelig tyskere og skandinaver være istand til å sette en stopper for det britisk-franske hegemoni i Vest-Europa. Kelter og germaner vil da igjen overta ledelsen av Europa. Overalt i den keltiske verden og også i mange germanske land blir det allerede truffet forholdsregler i den retning.

I denne forbindelse nevnte han bl. a. at I.R.A., den illegale irske republikanske armé hadde tatt opp krigen mot englenderne i Ulster og at det også i Skotland var en sterk separatistbevegelse.

Ellers skriver korrespondenten:

«Jeg lot øynene vandre rundt i rommet. Det var et typisk «interieur breton», en overdimensjonert, kostbar bretonsk innredning, som tyensynlig var spesielt laget for rommet. Fra en brennende kamin flakket lys og skygge gjennom værelset.

En likeledes maskert tjener brakte en flaske uten etikett. Han skjenket i glassene — Calvados, det berømte eplebrennevin fra Normandie og Bretagne, men av en ild som jeg ikke hadde smakt før og av en minst hundre år gammel aroma.

Vi hevet glassene og drakk for det kommende Storkeltiske rike.

Plutselig reiste bretonføreren seg, gikk bort til en platespiller og la på en plate.

Det ble den største overraskelse i mitt liv:

Trommer og fanfarer, marsjmusikk og så tonet det gjennom rommet av kraftige mannsstemmer, på tysk:

«Die Fahne hoch, die Reihen fest geschlossen,
SA marschiert, mit ruhig festem Schritt,
Kameraden die Rotfront und

en skum men begåvat redigerad tidning».

Det er dette nydelige organ som våger å kaste seg opp til dommer over Forbundet og over Folk og Land. I kompaniskap med folk som stortingsmann Løberg og arbeiderpartikriminalisten i Morgenposten. Så det er sikkert all grunn for den våkne justisminister til å følge utviklingen med «våken oppmerksomhet». For det tilfelle at det skulle mangle en fjerde-mann i kortpartiet.

Da Tito fikk makten i Jugoslavia

Og England og USA overgav sin forbundsfelle og venn general Michailovitsch i de rødes hender

Tyske soldater på jakt etter snikskyttere i en jugoslavisk by.

Etter de tyske okkupasjongtroppers avmarsj tok de seirrike befriere straks livet av 20 000 folketyskere i Jugoslavia. Over 150 000 innbyggere med tysk tungemål ble ytterligere drevet ut av landet, skjönt de og deres fedre hadde bodd i Batschka og Banat i to hundre år. Rett skal imidlertid være rett. Det må medgis at man herunder ikke gikk

Reaktion erschossen, marschieren im Geist - - -.

Horst-Wessel-sangen!

Min vert la merke til min overraskelse og sa:

— Det forbauser Dem, ik-

(Forts. s. 6).

fullt så dyrisk gement frem og med slik sadistisk grusomhet som herr Benesch's tsjekker gjorde i Prag. For det som der skjedde står som noe helt enestående i verdenshistorien.

Også over de serbere og kroater som hadde samarbeidet med tyskerne kom den store straffedom. Ennå en gang ble de store kasematter i Kalemegdan fylt, og mens amerikanske og engelske befrielseskommisjoner i kafeene beundret den vakre utsikt mot Donaudalen til raki og tyrkisk mokka, brøt en nedenunder i de fuktige kjellerhvelv litt etter litt knoklene isykker på kollaboratørene.

Tito, den feirede helt i den nyvunne serbisk-jugoslaviske frihet, benyttet anledningen til på en elegant måte å kvitte seg med den farligste konkurrent i kappløpet om stillingen som regjeringsoverhode. Det dreiet seg om general Michailovitsch. Selv om han var partisanhøvding som Tito, så førte han dog kampen mot tyskerne under monarkisk-nasjonalt flagg, mens Tito førte kampen som kommunist. Dertil ble Tito understøttet av Sovjet, mens Michailovitsch hadde Englands proteksjon. Churchills sønn Randolph oppsøkte ham flere ganger i oppdrag fra den britiske regjering for å tilsi ham sin fars fulle materielle og moralske hjelp.

General Michailovitsch tilstrebet for Jugoslavia gjenopprettelsen av det parlamentariske monarki. Den unge kong Peter skulle vende tilbake fra eskil i Egypt og bestige tronen i Beograd. Men i Sovjetunionen hadde en an-

(Forts. s. 6).

Tito i behagelig konferanse med Foster Dulles.

Undergrunnsbevegelsen i Bretagne

(Forts. fra s. 5).

ke sant? Disse plater blir laget i Paris og hemmelig omsatt i hele Vest-Europa og Nordafrika, fortrinnsvis i Alger og Tanger! Her er mere av samme sorten:

«Alte Kameraden», en prøyssisk militærmarsj, og til slutt «Deutschland-lied»!

Min vert ler: Vi er ingen nazier. Men vi trenger den store nasjonalsosialistiske tradisjon ved nyordningen av Europa under nordisk overherredømme.

Så taler denne hemmelighetsfulle, men på ingen måte usympatiske mann, om bretonenes tusenårige frihetskamp, om hemmelige forbund, om terrororganisasjoner, oppstander — om blod og tårer, om de siste fastlandskelters tunge skjebne i Frankrike.

Allerede Karl den store forsøkte å innforlive kelterne i sitt rike. Før sagnhelten Roland ble drept av forrederske sarascener i den spanske dal Ronceval hadde han ført et felttog mot bretonerne.

Hertuginne Anna av Bretagne ble senere dronning av Frankrike. Mer og mer trengte Frankrike tilbake den bretoniske nasjonalitet og beskar de politiske rettigheter. Men stadig sto det frem menn som hadde skrevet «Fritt Bretagne» på sine faner. Bretonerne har intet med franskmennene å gjøre i språk og seder. De kom over fra de britiske øyer i de første kristne århundrer og skapte et blomstrende samfunn i «Lille Bretagne». Av geopolitiske grunner måtte imidlertid Frankrike søke å avrunde geografisk sitt statsområde. I dag har bretonerne spredt seg i hele Frankrike og Kanada, samt de oversjøiske franske områder.

Særlig etter den første verdenskrig begynte bretonerne å forsvare sine siste rettigheter med ild og sverd. De franske prefekturer og underprefekturer ble utsatt for bombeattentater. Allerede i 1932 ble et minnesmerke som skulle forherlige Bretagnes tilslutning til Frankrike sprengt i luften like før det skulle innvies av statspresident Herriot. Men ikke i noe tilfelle gikk det menneskelig tapt.

Ved utbruddet av den annen verdenskrig flyktet førerne for det bretoniske nasjonalparti til Tyskland. Etter den tyske seier i 1940 ble tusener av bretonere begunstiget med løslatelse fra krigsfangenskapet. Göring erklærte på partidagen i Nürnberg i 1940 at det ville bli opprettet en uavhengig bre-

tonsk stat. I 1940 ble også for første gang (!) i Bretagne skoleplikt innført. Hele landet blomstret opp kulturelt. I skolene ble det undervist i det gamle bretoniske sprog.

Men Pétain stillet som betingelse for hele sitt samarbeid med Hitler at den bretoniske bevegelse skulle undertrykkes. Slik fikk de bretoniske nasjonalister sitt initiativ begrenset og mange ble til og med arrestert av tyskerne. De bretoniske nasjonalister stilte seg da delvis mot tyskerne, fordi oppnåelsen av de nasjonale mål var deres første bud.

Med den allierte invasjon i 1944 begynte det bretoniske folks lidelsesvei. Motstandsbevegelsens terror, under hvis kappe så mange kriminelle elementer gjemte seg, førte

blant annet til mordet på den avholdte prest Perrot, grunnleggeren av den bretoniske autonome kulturbevegelse «Bleun Brug» («Lyngblomster»). Nasjonalistene dannet da «Formation Perrot», en troppeavdeling, som tyskerne begrenset til 500 mann, som i tyske uniformer tok del i tilbaketogskampene på invasjonfronten. Gestapo arresterte nå stadig nasjonalister for å bringe dem i sikkerhet for den røde terror i Tyskland. Motstandsbevegelsen opprettet på sin side fem konsentrasjonsleire og i disse ble det voldtatt, torturert og myrdet. Førerne for den bretoniske bevegelse ble, såfremt de ikke var flyktet til utlandet, arrestert, dømt og ofte henrettet. De ga mange bevis på et heltemot som er uvanlig i det tyvende århundre».

Da Tito fikk makten

(Forts. fra side 5)

dre planer. Moskvas mann var Tito, av hvem en mente å kunne vente han ville samarbeide intimt med Sovjet og også fremover ville føre en slik politikk. At Tito ville «begå forrederi», forkaste Kreml i 1948 og praktisk talt svinge over i amerikanernes leir, kunne selv ikke Stalin forutse.

Sammenlignet med Titos brutale terroristiske hensynsløshet, hadde Michailovitsch's bånder ført partisankampene forholdsvis anstendig. Istedenfor å berede de tyske fanger en kvalfull død slik som Titos folk alltid gjorde, forhandlet han hyppig med de tyske kommandanter om utveksling av fanger. Han var også en motstander av de meningsløse sabotasjehandlingene, som miøtært som regel var uten noen betydning og brakte repressalier fra motstanderen over sivilbefolkningen.

På Moskvas tilskynnelse ble det av dette tvinnet et rep for ham. Tito, som var blitt utnevnt til regjeringsoverhode med diktatoriske fullmakter beskylte Michailovitsch for tyskvennlighet og landsforrederi! Amerikanerne lot generalen falle og bøyet seg for de sovjetrussiske ønsker, for dengang — i begynnelsen av 1946 — sto alt i tegnet av det altomfattende amerikansk-russiske vennskap, og heller ikke i England var det en hånd som rørte seg for å redde den tidligere forbunds-felle og venn.

Michailovitsch kom for en

av Titos krigsretter. Han satt etpar uker i varetektsarrest på Kalemegdan, og verdenspressen skynte seg å forsikre at han ble godt behandlet, eksempelvis kunne han hver dag røke 100 sigaretter.

Tito lot ham dømme til døden og skyte. Dagen før hans henrettelse bar etpar tidligere flygere i RAF plakater rundt i regjeringskvartalet i London med påskrift: «Redd Michailovitsch! Han var vår venn!» Dertil var det intet å innvende. Men da det dukket opp en plakat hvorpå det sto: «Michailovitsch's død er en skam for England!» grep politiet inn, for en slik påstand var en fornærmelse «mot Hans Majestet's regjering».

Den henrettede general hadde som Englands venn og allierte fått en lang rekke ordner, men disse rosende attester for hans iver i den gode saks tjeneste nyttet ham ikke.

Det er i det hel tatt en merkelig sak med slike ordner: en kan samle på dem som på frimerker eller sigarettbilder, men en bør ikke innbille seg noe i den anledning.

En av dem som forhørte meg i Belgia spurte meg ved en anledning om hvilke tyske ordner jeg hadde. Jeg regnet dem opp og føyet til at jeg også var innehaver av en meget høy belgisk orden, som jeg fikk av hans konge i forbindelse med de olympiske leker i 1936 for omsorgsfullt å ha tatt meg av de belgiske deltagere. Men da kom jeg midt i fettfatet.

Etterforskeren var nemlig republikaner og tilhenger av sosialisten Spaak, den store

Hjelpen til de krigsskadede

Når en ber om hjelp til de krigsskadede frontkjemper og de falnes etterlatte, så blir det så lett noe anonymt og oss uvedkommende over det fordi vi ikke kjenner de enkelte tilfeller, fordi vi ikke selv kan se nøden og elendigheten. La oss sitere noe av etpar brev, som forteller hva hjelpen betyr, og det langtfra for dem som er hardest rammet:

En enke etter en død frontkjemper skriver bl. a. til Hjelpeorganisasjonen for frontkjemper:

«Jeg takker Dem av hele mitt hjerte for pengene, kr. 200.00 som jeg har hentet i dag.

Med Deres utrettelige godhet mot oss, hjelper De oss alltid når vi sårt trenger til støtte, og jeg er Dem så inderlig takknemlig. Det ville ikke vært greit for guttene og meg, om ikke De hadde hjulpet oss. Vi har så meget å takke Dem for».

En invalid frontkjemper som organisasjonen har skaffet en protese, skriver bl. a.:

«Jeg vil på ny rette en takk for hjelpen, det er nesten utrolig at det idag er mulig å få en slik hjelp for oss sårede frontkjemper. Hva det betyr for hver enkelt av oss håper jeg du forstår fullt ut. Det var ikke alltid like lett for få år tilbake».

Er det ikke grunn til å gjøre alt en kan for å hjelpe organisasjonen til å hjelpe — i

europere, og denne var nettopp iferd med ved hjelp av Trusler om generalstreik og gatedemonstrasjoner å støte kong Leopold III fra tronen.

«Naturligvis! Leopold er fascist. Det er klart at han ga Dem en orden. Han vet nok hvorfor!»

Slik blir ens beste hensikter ofte miskjent og ens gode gjerninger vender seg mot en selv. Selv vil jeg for fremtiden bare smykke mine knapphull med blomster.

*

Foranstående er et utsnitt av dr. Julius Lipperts bok «Lächle und verbirg die Tränen», som er kommet på det tyske Druffel-Verlag og som selges gjennom Folk og Lands Bøktjeneste. Dr. Lippert var, blant annet under olympiaden i 1936 overborgermester i Berlin og ble alminnelig avholdt av alle lands deltagere. Han er nå død etter å ha fått sin helse nedbrutt gjennom mange og lange fengselsår i grusomme belgiske fengsler.

enda større utstrekning enn den maktet nå?

Vi ber enhver tale til sin neste om det ansvar alle har her og vi ber så inderlig vi kan alle gamle NS-folk om å hjelpe det de kan. Betenk organisasjonen med kontantbidrag etter evne, med testamentariske gaver og med propaganda blant venner og bekjente. For det ansvar vi her har kommer vi aldri forbi.

Tre svenske

(Forts. fra s. 2).

ser blendende hvite buelamper fra ledninger rundt nettet som fra en murkrone. Ingen nærmer seg ustraffet. Ingen slipper inn gjennom byporten, som er et vakttilbygg av gjennomskiktig materiale, hvor alle passersedler blir visisert. Byen er inndelt i forskjellige soner, den ene hemmeligere enn den annen. Overalt våker hemmelige øyner og hemmelige lytteposter. Overalt oppslag og taushetsplikt.

Her har velferdsstaten nådd høydepunktet: ingen fattigdom og ingen kriminalitet. — Og oppe i State of Washington, hvor plutoniumfabrikens atomomner arbeider bak metertykke vegger av panserbeton, der prosessens enkelte faser følges på radarskjermer, der bare roboter med elektronhjerter styrt ved hjelp av spaker fra den annen side av veggen, kan regulere maskinene — evig forgiftet av radioaktiv stråling, — der regjerer de hvite menn d. v. s. sanitets-tjenestens personale, eneveddige som Faraos slavedrivere.

Sovjetsamfunnet, kommunismens likerettete masse-kollektiv, utmeislet av Stalins spioner, agenter og bødler, Kollektivsamfunnet der alt menneskeverd blir utslettet og ligger i støvet foran avguden partikollektivet — dette nådeløse samfunn er altså nå på vei til å vokse frem innen frihetens egne grenser og beskyttet av frihetens krefter.

Men nå ser vi den samme kolektivismen som i Sovjetunionen piskes frem ovenifra, komme smygende nedenfra midt i den demokratiske verden.

Det er mot denne utviklingen, mot robotsamfunnet, mot den byråkratiske diktaturen, mot kommunismens dødstrussel og den indre oppløsnings lurende bakhold at vi må forme den nye ideologien».

Argus.

Argentinaabrev:

(Forts. fra s. 1):

«kronprins», er sluppet på frifot, tyder på at man også har løslatt alle de andre og mindre betydningsfulle fanger. Cooke kom troligvis til Argentina i den spesielle misjon å overbringe Frondizi et budskap fra Peron, og ellers for å delta i utbyggingen av den peronistiske bevegelse. Fra sikre kilder forlyder det at Peron og Frondizi atter en gang har inngått en midlertidig overenskomst, som fra Perons side går ut på en foreløpig «våpenstillstand» og som blant annet ga seg utslag i avblåsing av generalstreiken den 11. og 12. desember.

Peronistvalg i fagforbundene

Alfredo Alende, den unge arbeidsminister i Frondizis regjering, ble for kort tid siden intervjuet i radio og fjernsyn og erklærte da at det var regjeringens hensikt å overlevere CGT til arbeiderorganisasjonene i januar måned. Flere syndikater har allerede avholdt valg, såsom tekstilforbundet, metallarbeiderne, telefonister og de statslige slakteribedrifter. Samtlige valg ga en knusende seier til de kjente peronistiske kandidater. Andres Framini, det peronistiske CGT.s midlertidige leder etter revolusjonen og hovedmann på peronistenes grønne liste i tekstilforbundet, fikk således 70 000 stemmer av de avgitte 96 000. Nærreste opposisjonskandidat hadde 7 000. Framini var under revolusjonens dager stadig i fengsel eller i dekning, og han regner seg for meget nært knyttet til Peron. Det er ikke lenge siden han reiste til Ciudad Trujillo og der drøftet fagforenings og politiske problemer med Peron. Framini uttrykker sin absolute overbevisning om at den peronistiske bevegelse er intakt og enig nok til å gå ut av et hvilket som helst valg med en overveldende seier. Han anser valgene av 23. februar for ugyldige ettersom peronist-partiet ble forbudt. «Jeg står i fast kontakt med Peron», sier Framini videre. «Han er hver eneste dag ajour med det som skjer i Argentina og rede til å vende tilbake når som helst. Det vil kanskje bli snart... Noe jeg gjerne vil ha sagt, er at vi på tross av forfølgelse, trusler og fengsling ikke gir opp kampen for å få Peron tilbake. Denne kamp vil bli ført til enhver tid og i legal eller illegal form etter de rådende omstendigheter. Jeg vil også gjøre det klart at vi arbeidere er imot konspirasjoner og kupplaner. Til slutt

må man ikke glemme at det er flere peronister idag enn i 1955», sier den populære arbeiderleder. (Etter at dette ble skrevet har det vært avholdt valg i ytterligere syndikater, og peronistenes liste seiret i alle. Den kjente og populære lederen av kjøttarbeidernes fagforening fikk således 70 pst. av de avgitte stemmer i sitt syndikat. Navnet er Eleuterio Cardoso).

Kongressens Satanowsky-kommisjon høster meget dårlige frukter av sitt undersøkelsesarbeide. Her som i Norge blir det lagt et tåketeppe over denslags delikate saker. Satanowskys mordere er sluppet løs på samfunnet igjen uten noen prosess, og opphavsmennene bak kulisserne kommer man ikke så lett til livs, ihvertfall ikke når de skal tas på med «demokratiske» silkehansker.

Regimeskifte i Uruguay

I nabolandet Uruguay går det mot regimeskifte for første gang på 96 år. Ved valgene for en måned siden seiret den 85 år gamle nasjonalistpatriarken Luis Alberto Herreras Partido Nacional og bondeføreren Benito Nardones landbruksorganisasjon. **Savel den argentinske som uruguayiske presse har karakteristisk nok søkt å bagatelisere og tie ihjel betydningen av denne viktige begivenhet.**

Herrera er tross sin alder full av arbeidslyst og vigør. I sin ungdom var Herrera professor i historie ved universitetet i Montevideo, men forlot i 1897 kateteret for å delta i nasjonalistpartiets revolusjon. Dette ble nektet valgdeltagelse og grep derfor til våpen for sin rett. Diego Lamas forsøkte å invadere Uruguay fra Argentina med en styrke på 700 mann, men ble i siste øyeblikk stoppet av det argentinske politi. Lamas kom seg ut på floden i opprørernes båt med bare 22 mann, blant dem den unge Herrera, og disse få menn kastet seg dristig ut i eventyret, bevæpnet med lanser og sabler. Da de landet i Uruguay fikk de tilslutning av ialt 1000 frivillige, og med denne lille hær knuste Lamas regjeringstyrkene i Tres Arboles. Ved en anledning reddet Herrera Lamas liv med stor fare for sitt eget.

Benito Nardone er en mann i sine beste år. Han blir beskrevet som en fører karakter uten noe av den profesjonelle politiker over seg. Hans likevilhet forårsaket en gang en uhørt skandale blant det bedre selskap på disse breddegrader. Nardone var anmodet

Pøbelaktig norsk journalistikk -

(Forts. fra s. 4).

sigøynere, polakker og ukrainere», og at «Günther selv er fullt klar over dette». Hvis denne påstand hadde vært sann, ville min mann blitt dømt deretter, eller iallfall vært nevnt i Nürnberg.

Det er riktig at han ble avskjediget fra sin stilling i 1945 som mange partimedlemmer, men domstolens erklæring lød, at Günther alltid har holdt seg innen den internasjonale vitenskaps ramme og at han aldri har innlatt seg på antisemitisk forfølgelse.

Herr Wyller nevner «Rassenkunde des jüdische Volkes», som utkom i 1930. Herom skrev det Israelitische Tidsskrift i Schweiz: «Riktignok er boken ikke skrevet med kjærlighet til det jødiske folk, dog med viljen til rettferdighet».

Hvis Günther var «den nazistiske raseteoris store autoritet», da uten noen overenskomst med partiet. Han var «mannen bak Rosenberg» fortsetter herr Wyller. Dertil er å opplyse, at en av Günthers bøker, trykket i 1943 ble forbudt av det nasjonalsosialistiske parti.

Neppe ville det kjente franske forlag Payot i 1953 da oversatt og utgitt en av bøkene med titlen «Le Mariages: Ses Formes, Son Histoire» hvis ikke innholdet var av vitenskapelig art. Det samme gjelder om The American Society of Human Genetics, som i 1953 valgte Günther til sitt korresponderende medlem.

Etter herr Wyllers så inntrengende advarsel om «kritisk erkjennelse», skulle man kunnet vente at herr Wyller som vitenskapsmann ikke nøyet seg med å finne en boks anskuelser «uvegerlig

om å delta i en regjeringskonferanse og møtte frem uten slips og iført poncho, et nasjonalplagg blant landarbeiderne i Syd-Amerika.

Herrera-Nardone måtte kjempe mot både levende og døde under valget, idet ikke mindre enn 200 000 avdøde borgere var oppført i valgregisterne! (I Uruguay, som i Argentina, er det nemlig stemmeplikt, og unnlattelse straffes). Ved grunnlovsending ble presidentembetet avskaffet i Uruguay i 1951 som regjeringsform og erstattet med et nasjonalråd på 9 medlemmer, som igjen har ni ministre under seg. Partido Nacional har vunnet 6 av 9 plasser i det nye nasjonalråd, og vil således få avgjørende innflytelse på landets regjering. S

Stavisky - affæren

(Forts. fra s. 4).

«Et øyeblikk bare», sier Henri og går over gaten til mannen.

Lucette har ikke sett den annen. De to går langsomt frem og tilbake. Det har allerede gått 10 minutter. Lucette finner de hensynsløst og dessuten begynner hun å fryse. Så går hun beslutsomt over til de to menn. Da hun når frem til dem forstummer samtalen. Den store, sterke mann med den oppslåtte frakkekrave løfte på hatten og forsvinner.

«Vi kan dessverre ikke gå ut sammen», sier Henri. Han er blek

Bare jeg, ikke du

En tysk tjenestemann har kalt en jøde for «drittjøde» (Dagbladets oversettelse). Og som kjente er «antisemitisme» forbudt ved lov i Tyskland, — dertil en forbrytelse som i Dagbladsk forstand er noe nær uhørt.

Men det er derimot ingen lov som forbyr en jøde å kalle en tysker for «dritt-tysker», heller ikke å fremsette de mest uhørte beskyldninger mot tyskere og den tyske nasjon.

Men det hører vel med til «demokratiets» grunnpillarer?

X.

suspekt», når han selv ikke har befattet seg «kritisk» med innholdet og før han slynger ut de uhyrlige beskyldninger.

Maggen Günther.

*

Vi venter nå at de berømte norske vitenskapsmenn og kunstnere av alle avskygninger, de som gråter sine salte tårer over at pornografien ikke får blomstre uhindret, nå slår et av sine drabelige slag mot åndsterren og dette siste utslag av aftenposteriet. I åndsfrihetens navn bør en internasjonalt kjent utenlandsk vitenskapsmann — også om han er tysk — få komme til orde med et sømmelig tilsvarende på en usømmelig artikkel.

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede

(Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere).

Vi ber deg være med oss i hjelpen for våre krigsinvalid. Send ditt bidrag, stort eller lite, til:

Postboks 1407 V, Oslo
Postgirokonto 13070

Benytt postgiroinnbetalingskort, det er enklest og billigst.

i ansiktet. «Men pakk kufferten din, vi reiser - kanskje iaften eller imorgen eller iovermorgen - jeg må vekk på forretningsreise og kan ta deg med! Gå ikke ut av huset før jeg har hentet deg!» Og så kysser han henne hurtig og styrter avsted.

Lucette står igjen helt tafatt. Hva skal dette bety? Hvorhen vil Henri reise med henne og hvorfor må han vekk så hurtig?! Men Lucette er tyve år gammel. Hun var et barn da krigen raste, hun vokste opp i de gale etterkrigsår da mennene kunne være formuende den ene dag og fattige den neste, igår uten en centime og iovermorgen kanskje millionær. Hun har lært at en får ta livet som det er. Hun pakker sin lille kuffert og venter på at Henri skal hente henne - iaften eller imorgen tidlig eller iovermorgen.

Annelise Parow TANNINNETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

GODT NYTTAR

ønskes alle meningsfeller, særlig alle som var i Blautkjær og Simundstads fangeleir. Den gamle hilsen

N. Fjellstøllen.

NASSER LEGGER

(Forts. fra s. 1).

pet av denne underjordiske strøm som Gamal Abd el Nasser nå vil temme, ved en reise gjennom dette egenartede oaseområde.

En slik reise foretar en best fra syd mot nord, tvers gjennom den libyiske ørken, som er den største av de to ørkner som fra uraiders tider omklamrer Nildalens dyrkningsjord, strekker seg fra Nilen i øst til den politiske grense mellom Egypt og kongeriket Libya i vest, og utgjør mere enn tredjeparten av Egypts hele område. Den er en høyslette som heller lett fra sydvest mot nord og ligger 600 til 1 000 meter over havet. I syd hviler den på granitt og sandsten, det fortrukne byggemateriale for de store statuer i templene i Øvre-Egypten. Langs Nildalen ender ørkenen i en bratt skråning, som en også kan kalle «randfjell». I nærheten av Qéneh stiger den opp til en høyde av 500 meter ved det forberg som Nilen omslutter. Så fjerner den bratte skråning seg fra Nilen og ca. 60 km syd for Assuan svinger den vestover og bøyer så mot nord, hvoretter den møter den østlige bergskråning av oasen Kharga. I nord er den libyiske ørken kjennetegnet ved noen store senkninger. I noen av disse senkninger, hvor grunnvannet står meget høyt ligger oasene Siwa, Wadi Natrun med sine interessante koptiske klostre, Dakhla, Kharga og Bahariya.

Skjønt det er en jernbane-forbindelse mellom Kairo og oasen Kharga, hvor en bare behøver å stige om fra statsbanen til den såkalte oasebane, så begynner vi vår oppdagelsesreise langs den underjordiske annen Nil søngst syd. Vi starter i Assuan, noe ovenfor det sted hvor den store dam skal bygges. Utenfor den lille by Assuan, ved landsbyen Assuan-Gharb, noe som betyr Assuan-vest, rir vi på kameler langs den bratte skråning. Det er ikke så farlig, for kameler blir ikke svimle og er meget forstandigere enn deres rykte sier. Vi rir forbi det nesten helt forfalne St. Simeon-klostret, engang et hovedpunkt for den koptiske kristendom, og videre i retning mot Nubia. Klosters hvelvinger viser fremdeles hvor fremragende byggmestrene disse gamle munkene var. Dessverre ble det i den store sultan Salah ed Dins tid midtpunkt for en oppstand av kristne bønder og derfor delvis ødelagt av en islamsk statholder. Det gjenværende forfalt så.

Vår vei fører oss i noen store slyngninger i et langt ritt forbi det store fjellmassiv

Gebel Garra og til fjellet Kurtunes i en trang dal, hvor vi leirer oss i den vakre egyptiske natt og nyder ørkenens trylleri. Derfra kan man bestige fjellet Garra, skjønt de mange kalkklipper ikke lokker en til det. Neste morgen ankommer vi etter et ritt på ca. 26 km i vest-sydvestlig retning til oasen Kurkur, som med sine to brønner og sin yppige vegetasjon allerede står i hellig motsetning til bergørkenen under det lange ritt fra Nildalen ved Assuan til Kurkur. Dypt inne i ørkenen ligger så den nesten ubebodde oase Dukul. Vi gir avkall på et besøk der, så meget mere som det bortsett fra noen beduiner ikke finnes beboere i nærheten.

Vårt karavanekart har her og der betegnelsen «Bir Murr» (bitre brønner), der kommer vannet frem gjennom gamle salt-eller natron-avleiringer. Langs en gammel karavanesti kommer vi så til den blomstrende Kharga, som vi kunne ha nådd lettere med jernbanen fra Kairo, hvis vi ikke skulle ta hensyn til vårt ønske om å følge den skjulte underjordiske Nil. Kharga er igrunnen en slags egen provins beskyttet av en ørken på alle kanter. I den delen som kalles «Karafisch», er der skarpe stener som skader hovene til kamelene og tvinger en til å ri langsomt. Kharga var allerede i oldtiden tett bebodd, noe som ruinene av et Ibistempel i den nordlige del av den store oase beviser. Der har en også tidligere forsøkt å komme til vannet under jorden. Da perserne hersket over Egypt brakte de vel med seg de underjordiske murte kanaler som er vanlige i Sydpersia, for slike finnes fremdeles med vakkert, klart vann i den nordlige del av oasen ved Umm Dabadid. Her bygget romerne også et kastell, som mamlukene senere benyttet for å verge seg mot de plyndrende beduiner. Syd for Kharga ligger fremdeles gamle templer ved Dusch og Kafr el Guodah. Oasen er i dag vel utbygget, og på fordelingen av brønner kan en tydelig erkeenne hoveddragene i den underjordiske vannstrøm.

Fra Kharga av forlater vi våre tro kameler, for herfra kan en fortsette med leiebil langs en god vei anlagt av regjeringen, til Mut, hovedstedet i den oase som ligger nord for Kharga: Dakhla. Fra Mut kan en også nå de andre landsbyer i den vidt utbredte oase Dakhla: Tenida og Deir ai Haggat. De kalles egentlig «den indre oase». Her ligger også «Stenhuset», en gammel borg, som kanskje er opprettet av mamlukene. I Deir al Haggat står ruinene

BISKOP BERGGRAV DØD

Mannen som skrev «Folkedommen over NS» og som ikke fant grunn til å rette på det han dengang skrev da tidene ble roligere, er død. Ingen kan forlange at vi skal gråte over det, vi som har venner og kampfeller som mistet livet i den hatets psykose som bøker av typen «Folkedommen» var med på å skape. Også ellers har vi de alvorligste ting å bebreide den avdøde. Men han får jo sine rosende ord så mange andre steder at han saktens kan unnvære våre.

MELLOM KAMERATER

Den tyske avis Tagesspiegel av et gammelt tempel. Oasen Dakhla har omkring hundre brønner og det kunne uten videre graves langt flere. Ja, hele området mellom Kharga og Dakhla er fylt av kraftige undervannsstrømninger. Nord for Dakhla kommer så den mindre, men vakre oase Farafra, engang midtpunktet for slavehandlen, med sterke nubiske gutter og spenstige nubiske piker. Idag er oasen et vakkert gartnerlandskap. Blant befolkningen gjør berberinnslaget seg sterkt gjeldende. Her ble det også for hundre år siden talt et slags gammelmodig berbersprog. Her var det ytterste østlige punkt for berberne, som ellers utgjør en vesentlig del av befolkningen i Marokko, Algerie og i deler av Libya.

Nord for Farafra kommer en så til den herlige oase Siwa, den gamle tempeloase omkring Jupiter Ammon-templet. Hit dro allerede en stor perserhær som ble drevet bort igjen av ørkensanden. Så ble den oppsøkt av Aleksander den store, som lot seg proklamere som sønn av Ammon, hvorved læren om kongenes guddommelige opprinnelse igjen ble bekreftet. Den lille by Siwa med sine trange smug virker som en bikube og ligger i et fullstendig grønt landskap av haver og palme-lunder, som alle drikker av brønnene og av de kilder som risler fram av jorden. I øst ved den lille landsby Aghurmi ligger fremdeles hint Jupiter Ammon-tempel som Aleksander besøkte.

Hvis en ikke skal tro at den underjordiske flod ender i Siwa, så må det stå mye vann under jorden også i Qattabassenkningen i nærheten av Siwa. På en eller annen måte har natronaldalen «Wadi Natrun», hvor de gamle koptiske klostre lå, del i denne underjordiske vannstrøm. Det må

meddeler at den tidligere kampfelle av Ulbricht, den 63-årige leipziger glassarbeider Walter G. ble dømt til 8 måneders fengsel for en statsfiendtlig uttalelse. Da han hadde sonet straffen stakk han like godt av til Vest-Berlin. G. som hadde samarbeidet med Ulbricht i KPD i tyve år fikk straffen fordi han hadde sagt til sine arbeidskamerater: «Vår første stedfortrende ministerpresident er en tidligere alfons». Han siktet da til Ulbrichts fortid.

FLYTTES TYNGDEPUNKTET TIL SIBIR

Euroform meddeler: I Irkutsk har det vært holdt en konferanse med delttagelse av 2 500 sovjetiske vitenskapsmenn. Den befattet seg med spørsmålet om en hurtigere utvikling av Sibir. Deltagerne var enige i at Sovjetsamveldets økonomiske tyngdepunkt må flyttes østover for heit ut å kunne utnytte Sibirs nesten uuttømmelige råstoffreserver. I løpet av de kommende tyve år skal befolkningen i de asiatiske deler av Sovjetsamveldet fordobles, mens en ikke regner med noen økning i den europeiske del.

HVA TYSKLAND LER AV

Krustsjov er også kunstlig også ha vært skog her, ellers ville en fjellkjede ikke ha navnet Gebel Khaschab, eller på norsk «Trefjellet».

En må anta at denne underjordiske strøm løper ut i Middelhavet et eller annet sted ved Marsah Matruh, men det har ikke vært mulig å finne en slik underjordisk munning. Kanskje bøyer vannstrømmen i dypet vestover og befrukter den østlige del av Libyas oaser.

Under enhver omstendighet er Gamal Abd el Nassers stor-slagte plan gjennomførbar, slik at det skapes en bred stripe av kjempemessig omfang fra syd til nord gjennom kjeden av de libyiske oaser hvor det ved heving av det rikelige grunnvann blir mulig å drive gartneri og akkerbruk og på det vis skaffe nytt land for de tallrike flittige egyptiske bondefamilier. Derav følger igjen muligheten for en stor eksport av frukter og friske grønnsaker til det i vintertiden vitaminhungrende Europa. Gamal Abd el Nasser vil på denne måte engang i fred kunne vinne en ny provins til sin stat. Dermed kunne også mange av Egypts sosiale problemer bli løst. Omar Amin von Leers.

ebhaber, som Nero. Når han er i godt lag begynner han ofte å synge. Ved en mottagelse til ære for den sovjetiske mesterfiolinist Oistrach ble den siste et øyeblikk taus da Krusjtsjov spurte ham direkte hva han syntes om stemmen hans. Han reddet dog situasjonen elegant ved å si med et smil: «I hele mitt liv har jeg ikke hørt noen første partisekretær synge bedre».

DEN NORSKE INDIAHJELP

har hittil kostet oss over 40 millioner kroner og det var regjeringens hensikt å foreslå ytterligere bevilgninger. Imidlertid har den tidligere direktør professor Gerhardsen nå utgitt en bok hvor han retter en knusende kritikk mot den måte Norges millioner har vært brukt på. I betraktning av at staten har kvartet pengene fra domfelte NS-folk må det være oss tillatt å si at vi finner anvendelse uhyre dårlig.

SKUDDENE KNALLER PÅ CUBA

På Cuba turer den «gode demokrat» Fidel Castro frem mot sine motstandere på den vanlige humane måte. Flere hundre er falt for eksekusjonspeletongen, skjønt det var kanskje ikke den riktige betegnelse i betraktning av at fangene ble kjørt ut på en skytebane hvor det med bulldozer ble gravet en diger massegrav. Foran denne måtte de så stille seg opp og ble meiet ned med maskinvåpen. En av de ledende blodhunder er Castros bror. Og «rettsopp-gjøret» skal fortsette, sier de nye makthavere, så nå kan Dagbladet fryde seg over en ny seir for humanismen, for ikke å si hinmannismen.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser
Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29.00 pr.
år, kr. 14.50 pr. halvår.
Utlandet forøvrig: kr.
33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35.00 pr. år, kr.
17.50 pr. halvår.
Løssalg 65 øre
Annonsepris:
32 øre pr. millimeter
over en spalte.
Bruk postgiror. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo